

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI
Trg kralja Tomislava 36
10 410 Velika Gorica

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VELIKOJ GORICI

Primljeno: 17-12-2020

Udžbeni broj:

Poslovni broj 6 K-176/12

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI

Odluka je pravomoćna dana 29.08.16.

Odluka je izvršena dana 29.11.16.

Velikoj Gorici, 15-12-2020

Ovlašteni službenik:

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Velikoj Gorici, po sucu toga suda DUBRAVKI PAVIŠIĆ kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje Biljane Frišić kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv I. okrivljenika Maria Štimac i II. okrivljenika Almira Huremović, optuženih optužnicom ODO Velika Gorica br. K-DO-170/12, radi počinjenja kaznenih djela iz čl. 217. st. 1. Kaznenog zakona (KZ/97), nakon održane rasprave dana 3. veljače 2016. u prisutnosti II okrivljenika osobno i njegovog branitelja, ZODO Velika Gorica, a u odsutnosti uredno pozvanog I. okrivljenog i oštećenih, koja rasprava je objavljena dana 5. veljače 2016.

presudio je

Temeljem čl. 453. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku (NN br. 152/08, 76/09, 80/11, 91/11 – odluka Ustavnog suda 56/13, 143/12 i 145/13 dalje u tekstu ZKP/08)

I. Okrivljeni MARIO ŠTIMAC, OIB: 71063576048, sin Stjepana i Mirice r. Antolović, rođen 7. studenog 1982. u Zagrebu, s prebivalištem u Lukinić Brdu 94 a, Pokupsko, državljanin RH, završena SSS, nezaposlen, neoženjen, bez djece

II. Okrivljeni ALMIR HUREMOVIĆ, OIB: 01110685839, sin Saliha i Remzete r. Mešić, rođen 10. studenog 1981. u Banovićima, R BiH, s prebivalištem u Velikoj Gorici, Josipa bana Jelačića 20, a boravištem u Starom Čiču, Velikogorička 36, državljanin RH, završena SSS, konobar, nezaposlen, neoženjen, bez djece

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

da bi

I. okrivljenik Mario Štimac i II. okrivljenik Almir Huremović – zajedno

1) dana 13. travnja 2012. u vremenu od 21,00 do 22,40 sati u Velikoj Gorici, zajedno i po prethodnom dogovoru prišli obiteljskoj kući u Horvatovoj ulici 91, te zavlacenjem podesnog predmeta između krila vrata i dovratnika nasilno otvorili vrata kotlovnice kroz koja su ušli u

kuću, a zatim zavlačenjem podesnog predmeta između krila vrata i dovratnika nasilno otvorili vrata hodnika kuće kroz koja su ušli u unutrašnjost kuće, po istoj se kretali, ispremetali stvari te uzeli i u zajedničku korist zadržali tri ženska prstena od bijelog zlata sa dijamantima i jedan ženski prsten od bijelog zlata, jednu ogrlicu od bijelog zlata sa dijamantima te tri ženske torbice i to dvije torbice marke "Guess" i jedna torbica marke "Armani jeans", nakon čega su se udaljili iz kuće odnoseći za sobom navedene predmete u vlasništvu Kristine Križek, ukupne vrijednosti 70.000,00 kuna

dakle, obijanjem da dođu do stvari iz zatvorenog prostora tuđe pokretne stvari oduzeli drugome s ciljem da ih protupravno prisvoje

pa da bi time počinili kazneno djelo protiv imovine i to djelom pod točkom 1 optužnice, kazneno djelo – teške krađe – opisano u čl. 217. st. 1. t. 1. u vezi čl. 216. st. 1., a kažnjivo po čl. 217. st. 1. Kaznenog zakona("Narodne novine" br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03 – odluka Ustavnog suda, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08 i 57/11 – dalje u tekstu: KZ/97).

p r e s u d i o j e

I. Okrivljeni MARIO ŠTIMAC, OIB: 71063576048, sin Stjepana i Mirice r. Antolović, rođen 7. studenog 1982. u Zagrebu, s prebivalištem u Lukinić Brdu 94 a, Pokupsko, državljanin RH, završena SSS, nezaposlen, neoženjen, bez djece

k r i v j e

što je

2) dana 8. travnja 2012., između 19,00 i 21,00 sati, u Starom Čiču, zajedno i po prethodnom dogovoru sa još jednom NN osobom, prišao obiteljskoj kući u Velikogoričkoj ulici kbr. 19, te zavlačenjem podesnog predmeta između vrata i dovratnika nasilno otvorio ulazna vrata kuće te ušao u unutrašnjost kuće po kojoj se kretao te uzeo i za sebe zadržao zlatni prsten, srebrnu narukvicu i neutvrđenu količinu bižuterije, vlasništvo Tomislava Lukinić Paun, vrijednosti najmanje 1.000,00 kn.

dakle, obijanjem da dođe do stvari iz zatvorenog prostora tuđe pokretne stvari oduzeo drugom s ciljem da ih protupravno prisvoji

čime je počinio kazneno djelo protiv imovine i to djelom pod točkom 2 optužnice, kazneno djelo – teške krađe – opisano u čl. 217. st. 1. t. 1. u vezi čl. 216. st. 1., a kažnjivo po čl. 217. st. 1. Kaznenog zakona.

pa se I. okrivljeni Mario Štimac temeljem čl. 217. st. 1. Kaznenog zakona (KZ/97)

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE

te mu se na temelju čl. 67. Kaznenog zakona (KZ/97)

izriče

UVJETNA OSUDA

pa se kazna zatvora na koju je I. okrivljeni Mario Štimac osuđen, neće izvršiti ako isti u roku od 4 (četiri) godine ne počini novo kazneno djelo.

Temeljem čl. 82 Kaznenog zakona u svezi s čl. 4 stavak 1 i čl. 5 Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom:

1. Utvrđuje se da novčani iznos od 1.000,00 kn predstavlja imovinsku korist koju je I. okrivljeni Mario Štimac ostvario počinjenjem kaznenog djela.
2. Utvrđuje se da je novčani iznos od 1.000,00 kn imovina Republike Hrvatske.
3. Nalaže se I. okrivljenom Mariu Štimac da Republici Hrvatskoj isplati novčani iznos od 1.000,00 kn u korist državnog proračuna Republike Hrvatske u roku od 90 dana od pravomoćnosti ove presude, pod prijetnjom ovrhe.

Temeljem čl. 148. st. 1. u svezi s čl. 145. stavak 2. točka 6. Zakona o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 91/11 – Odluka Ustavnog suda 56/13 i 143/12 i 145/13, dalje u tekstu: ZKP/08), I. okrivljeni Mario Štimac je dužan nadoknaditi troškove ovog kaznenog postupka u paušalnom iznosu od 500,00 kn u roku od 90 dana od pravomoćnosti ove presude.

Temeljem čl. 149. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (ZKP/08) troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. t. 1-5 ZKP/08 nastali u odnosu na kazneno djelo iz toč. 1 optužnice padaju na teret državnog proračuna.

Temeljem čl. 158. st. 1-3 Zakona o kaznenom postupku (ZKP/08) oštećena Kristina Križek se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuje u parnicu.

Obrazloženje

ODO u Velikoj Gorici podnijelo je optužnicu pod naprijed navedenim brojem protiv I. okrivljenika Maria Štimac i II. okrivljenika Almira Huremović, optuženih optužnicom ODO Velika Gorica br. K-DO-170/12, radi počinjenja kaznenih djela iz čl. 217. st. 1. Kaznenog zakona (KZ/97).

U odnosu na kazneno djelo iz točke 1 optužnice valja istaći da u ovom postupku ničim nije nedvojbeno dokazano da bi I. i II. okrivljeni počinili navedeno kazneno djelo na štetu Kristine Križek. Naime, I. i II. okrivljeni u cijelosti poriču da bi počinili ovo kazneno djelo.

I. okrivljeni navodi da je u to vrijeme zajedno sa II. okrivljenim počinio kazneno djelo za koje je pravomoćno osuđen u ovisnom predmetu poslovni broj K-113/12. Naveo je da ne zna koliko je Horvatova ulica udaljena od kioska u ulici Slavka Kolara 2.

II. okrivljeni je također u cijelosti porekao kazneno djelo iz točke 1 optužnice, navodeći da ne zna gdje se nalazi Horvatova ulica u Velikoj Gorici, te da je predmetnog dana zajedno sa I. okrivljenim u 22,00 sata počinio kazneno djelo krađe u kiosk Tisak, za koje djelo je pravomoćno osuđen. To djelo počinili su na način da su čekali da se taj kiosk zatvori i to sat vremena i potom su počinili to kazneno djelo koje su priznali. Nakon toga su otišli u stan I. okrivljenog jer su se bojali da ne naiđe policija. To im je bilo prvo kazneno djelo koje su u životu počinili i bilo ih je strah. Nadalje je naveo da kada bi bila istina da je počinio ovo kazneno djelo iz točke 1 optužnice i uzeo predmete vrijednosti 70.000,00 kn, tada sigurno ne bi nakon toga išao krasti u kiosk Tisak i uzimati 1.000,00 kn.

Oštećena Kristina Križek i njezin muž Željko Križek iskazali su da nisu vidjeli tko je počinio kazneno djelo iz točke 1 optužnice jer su se kući vratili, iako svaki zasebno, no oboje nakon počinjenja tog kaznenog djela.

Svjedok Dragan Brnada naveo je u svom iskazu da živi u susjedstvu oštećene na kućnom broju 91. Ne sjeća se koji je bio datum, no bilo je to u travnju 2012. kada je radio tog dana poslijepodnevnu smjenu i kada je došao u svoju ulicu, tj. Horvatovu i parkirao auto, tada je neposredno kraj svoje kuće uočio njemu nepoznate dvije muške osobe. Privukli su mu pažnju jer su sporo hodali po cesti i gledali, tj. promatrali su kuće sa suprotne strane ceste i njega nisu primjećivali. Kasnije te večeri doznao je da je izvršena provala u kuću obitelji Križek, te je stoga svjedok navedenu dvojicu muškaraca povezao s izvršenom provalom. Ponovno saslušan naveo je da su te dvije osobe bile obučene u tamnu odjeću i imali su hlače. Na prepoznavanju svjedok navodi da ih je prepoznao po stasu, a ne po licu koje im nije jasno vidio jer su hodali po suprotnoj strani ceste. Bio je mrak kada ih je susreo na cesti, lica im nije vidio i zato je rekao policiji da ih prepoznaje po stasu, a ne i po licima, a na policiji je morao potpisati tekst koji nije čitao jer mu se žurilo. Tu dvojicu muškaraca sreo je oko 21,00 sat tog dana, bio je mrak i obojica su imali kape na sebi, no nije niti u to siguran. Nije vidio da bi ta dva muškarca počinila ovo kazneno djelo, već je samo vidio da dva muškarca hodaju po cesti udaljeni od njegove kuće otprilike 5 metara, a njegova kuća udaljena je 20 metara od kuće oštećene. Od kada je vidio te dvije osobe do dolaska policije, prošlo je otprilike sat vremena. Osim u tom navratu kada su te dvije osobe prolazile po cesti, svjedok ih poslije više nije vidio, već je kasnije od policije doznao što se dogodilo.

Svjedok Vlado Rubčić naveo je u svom iskazu da je predmetne večeri išao svom prijatelju Dragi Brnadi i kraj njegove kuće primijetio je dva nepoznata muškarca kako hodaju ulicom i razgledavaju kuće, bilo je predvečerje i misli da je bilo proljeće. Neko vrijeme zadržao se kod Drage Brnade, a kada je išao kući, vidio je policijski auto pokraj kuće oštećene. Ponovno ispitan naveo je da nije vidio tko je počinio predmetno kazneno djelo. Naveo je i to da tu dvojicu muškaraca nije dobro vidio pa ih ne bi mogao prepoznati. Ne zna tko je provalio u kuću oštećene jer nije vidio provalu. Gledajući u sudnici I. i II. okrivljene naveo je da nije siguran da li su to dvoje ljudi koji su hodali po cesti, jer su imali kape šilterice pa ih nije dobro vidio. Nadalje, naveo je da ih je kod prepoznavanja prepoznao po konstituciji, a ne po licima.

Iz ovosudne presude poslovni broj K-113/12 od 20. srpnja 2012. proizlazi da su I. i II. okrivljeni proglašeni krivima zbog počinjenja kaznenog djela razbojništva iz čl. 218. st. 1. KZ-a na način da su dana 13. travnja 2012. u 22,10 sati u Velikoj Gorici, S. Kolara 2, u tabacco shopu Nicol, dok je II. okrivljenik po prethodnom dogovoru čekao u osobnom vozilo marke Ford Escort, I. okrivljenik je maskiran crnom kapom s prorezima za oči ušao u navedenu trgovinu uperivši plastični pištolj u djelatnicu Marijanu Soldo koja mu je u strahu za svoj život predala 1.000,00 kn, a koji iznos su zadržali i podijelili između sebe. Valja istaći da iako su se I. i II. okrivljeni u svom iskazu pozivali na činjenicu da nisu mogli počiniti kazneno djelo iz toč. 1 optužnice jer da su u to vrijeme činili naprijed navedeno kazneno djelo, no iako su teoretski, odnosno vremenski mogli počiniti oba kaznena djela jer im se u toč. 1 optužnice stavlja da su to djelo počinili dana 13. travnja 2012. u vremenu od 21,00 do 22,40 sati, no usprkos tome niti iz jednog drugog dokaza ne proizlazi da bi I. i II. okrivljeni nedvojbeno počinili to kazneno djelo iz toč. 1 optužnice.

Isto tako, iz iskaza sestre i roditelja I. okrivljenog proizlazi da je tog dana, tj. 13. travnja 2012. bio Uskrs, te da je I. okrivljeni bio kod njih na ručku sve do 20,10 sati kada je otišao na autobus koji je u Veliku Goricu stigao oko 21,10 sati jer takav je vozni red, odnosno toliko je potrebno autobusu da iz Lukinić Brda stigne na autobusnu stanicu u Veliku Goricu. Navedeno proizlazi iz iskaza sestre I. okrivljenog Štefani Štimac, dok se njegova majka Mira Štimac ne sjeća u koliko sati je I. okrivljeni otišao iz njihove kuće u Lukinić Brdu, a otac Stjepan Štimac naveo je da je I. okrivljeni otišao ili u 19,00 ili u 20,00 sati.

Dakle, iz njihovih iskaza, osobito iz iskaza sestre I. okrivljenog Štefani Štimac, proizlazi da je isti u Veliku Goricu došao oko 21,10 sati, a to znači da je teoretski mogao počiniti kazneno djelo iz točke 1 optužnice u periodu od 21,00 do 22,40 sati toga dana, tj. 13. travnja 2012., no to je samo indicij bez zatvorenog kruga dokazanih činjenica, pa se na osnovu toga ne može zaključiti da je I. okrivljeni počinio to kazneno djelo iz toč. 1 optužnice.

Svi navedeni svjedoci nisu vidjeli počinjenje kaznenih djela iz toč. 1 optužnice, niti su vidjeli I. i II. okrivljene da bi ulazili u kuću oštećene u Horvatovoj 91, već su jedino svjedoci Dragan Brnada i Vlado Rubčić vidjeli kako dva njima nepoznata muškarca prolaze ulicom i razgledavaju kuće da bi kasnije naveli da nisu sigurni da li su te dvije osobe I. i II. okrivljeni jer im nisu vidjeli lica, s time da Dragan Brnada navodi da ih je vidio navečer u 21,00 sat, kada se iz popodnevne smjene rada vraćao kući, a svjedok Vlado Rubčić navodi da je išao u posjete prijatelju Draganu Brnadi i u predvečerje je vidio dva muškarca kako idu po cesti te da je bilo oko 19,00 sati.

Što se tiče svjedoka Dražena Vujnovića, branitelji I. i II. okrivljenih usprotivili su se njegovom saslušanju iz razloga što je istome oduzeta poslovna sposobnost, jer je upitna vjerodostojnost njegovog iskaza, obzirom na tu oduzetu poslovnu sposobnost. Njegova starateljica zatražila je da ga se oslobodi svjedočenja jer da se radi o osobi zaostaloj u duševnom razvoju, te da neće biti podoban kao svjedok. Nakon vještačenja utvrđeno mu je da se radi o osobi zaostaloj u duševnom razvoju, po intelektualnim sposobnostima je na donjoj granici duševne zaostalosti. Nakon poziva na sud bio je pod teškim stresom i nije izlazio iz kuće od straha, te je dostavljena i medicinska dokumentacija za istog, a u prilog navedenim navodima. Potom je Državno odvjetništvo odustalo od prijedloga za saslušavanjem tog svjedoka, a nakon konzultacije s vještakom dr. Jadranom Morovićem, navodeći da se radi o osobi s mentalnom retardacijom te je upitna vjerodostojnost njegovog iskaza. Sve to nakon što je sud nalogom (list 175 spisa) zatražilo od vještaka dr. Jadrana Morovića utvrđivanje

raspravne sposobnosti svjedoka Dražena Vujnovića i ocjenu mogućnosti davanja iskaza u ovom postupku.

Dakle, iz navedenog proizlazi da se nedvojbeno nije moglo utvrditi, tj. dokazati, tko je počinio kazneno djelo iz točke 1 optužnice, obzirom da I. i II. okrivljeni poriču počinjenje tog djela, a nitko od svjedoka niti oštećena nisu vidjeli da bi oni počinili to kazneno djelo na način kako im se to stavlja na teret, tj. da su dana 13. travnja 2012. u vremenu od 21,00 do 22,40 sati u Velikoj Gorici, zajedno i po prethodnom dogovoru prišli obiteljskoj kući u Horvatovoj ulici 91, te zavlačenjem podesnog predmeta između krila vrata i dovratnika nasilno otvorili vrata kotlovnice kroz koja su ušli u kuću, a zatim zavlačenjem podesnog predmeta između krila vrata i dovratnika nasilno otvorili vrata hodnika kuće kroz koja su ušli u unutrašnjost kuće, po istoj se kretali, ispremetali stvari te uzeli i u zajedničku korist zadržali tri ženska prstena od bijelog zlata sa dijamantima i jedan ženski prsten od bijelog zlata, jednu ogrlicu od bijelog zlata sa dijamantima te tri ženske torbice i to dvije torbice marke "Guess" i jedna torbica marke "Armani jeans", nakon čega su se udaljili iz kuće odnoseći za sobom navedene predmete u vlasništvu Kristine Križek, ukupne vrijednosti 70.000,00 kuna.

Isto tako, obzirom da svjedok Dragan Brnada nije vidio tko je počinio ovo kazneno djelo, već je samo vidio dvije muške osobe kako hodaju njegovom ulicom, a na policiji je u predmetnom postupku prepoznavanja naveo da I. i II. okrivljene prepoznaje kao osobe koje je vidio da hodaju njegovom ulicom predmetne večeri i to ne po licima već po njihovom stasu, a što navodi i svjedok Vlado Rubčić, a od saslušanja svjedoka Dražena Vujnovića Državno odvjetništvo je odustalo nakon što se obrana usprotivila njegovom ispitivanju, a sve zbog njegove poslovne nesposobnosti, tj. teže duševne bolesti.

Stoga je sud nakon tako provedenog postupka ostao u sumnji tko je počinio kazneno djelo iz točke 1 optužnice, a kada je u sumnji valja presuditi da neka činjenica nije dokazana, pa stoga u ovom konkretnom slučaju sud nije utvrdio da bi bilo nedvojbeno dokazano da su I. i II. okrivljeni počinili kazneno djelo iz točke 1 optužnice, s obzirom da iz navedenog proizlazi da nema dokaza da bi isti počinili to kazneno djelo, to su oslobođeni od optužbe temeljem čl. 453. st. 3. ZKP/08.

Što se tiče kaznenog djela iz toč. 2 optužnice koje se stavlja na teret I. okrivljenom, isti je u cijelosti porekao počinjenje tog djela.

Oštećena Darija Lukinić Paun navela je u svom iskazu da se predmetne večeri vratila kući s mužem i djetetom i vidjela je dvojicu muškaraca kako izlaze iz njene kuće. Trčali su jedan za drugim i ona nije vidjela kako su izgledali. Sjeća se da su imali kapuljače na glavi. Njen muž je potrčao za njima. Kada je ušao u kuću, ustanovila je da u njenoj spavaćoj sobi iz kutije za nakit nedostaju zlatni predmeti i to jedan zlatni prsten, jedna srebrna narukvica i nešto bižuterije. Ne zna vrijednost tih predmeta. Navela je da ne potražuje imovinsko-pravni zahtjev. Također je navela da ne zna kako su ti ljudi ušli u njihovu kuću. Kada su tog dana izlazili iz kuće zaključali su vrata, a kada su se vratili vidjela je da su iz njihove kuće istrčale dvije osobe, no nije im vidjela lica i nije ih prepoznala. Taj događaj ju je preplašio i osjeća se vrlo neugodno, a ti predmeti joj nisu vraćeni.

Svjedok Tomislav Lukinić Paun naveo je da se predmetnog dana tj. večeri vratio kući oko 20,20 sati. Krenuo je prema kući i nakon što mu je žena rekla da nešto lupa, išao je prema ulaznim vratima kuće i u tom trenutku iz kuće je istrčao jedan čovjek kojeg je kasnije prepoznao i shvatio da se radi o Mariu Štimac, kojeg svjedok poznaje od prije, jer je I.

okrivljeni radio u firmi koja je radila fasadu na njegovoj kući. Nekoliko dana nakon provale I. okrivljeni je došao u trgovinu u kojoj svjedok radi. Naveo je da je nedvojbeno prepoznao Maria Štimca kao počinitelja tog djela. Ponovno saslušan, naveo je da se predmetni nakit nalazio u potkrovlju kuće i to je bio jedan zlatni prsten sa cirkonima, srebrna narukvica za koju ne zna cijenu i nešto bižuterije. Prsten i bižuterija pripadala je njegovoj ženi, a narukvica je bila njegova. Nadalje je naveo da je Mario Štimac bio odjeven u tamnu odjeću, a sjeća ga se dok je još radio na izradi njegove fasade i viđao ga je svaki dan, pa tako i kasnije nakon što su završeni ti radovi na fasadi. Kada je predmetne večeri došao kući, na udaljenosti 2 metra od ulaznih vrata, tada je I. okrivljeni istrčao kroz ta ulazna vrata i svjedok je odmah potrčao za njim i uspio mu se približiti na 2 metra udaljenosti, kada se I. okrivljeni okrenuo i izvadio nož i tada je svjedok odustao od daljnjeg trčanja za njim. Također svjedok je naveo da je tom prilikom I. okrivljeni na glavi imao kapuljaču ili kapu. Kada se tako I. okrivljeni okrenuo prema njemu i pogledao ga, tada ga svjedok u prvi tren nije prepoznao, ali je vidio obrise i crte lica i tako je stvorio sliku o kome se radi i to nakon što je dobro razmislio o tome. Nadalje je naveo da kada je I. okrivljeni nakon tri dana od tog događaja došao u njegov dućan zajedno sa II. okrivljenim i tražio ponudu za kućanske aparate, i tada mu je I. okrivljen rekao da se uskoro ženi i upravo tada mu je postalo potpuno jasno da je predmetne večeri vidio Maria Štimac i nakon toga je kao sasvim sigurno na policiji istoga prepoznao.

Također, iz zapisnika o prepoznavanju proizlazi da je svjedok Tomislav Lukinić Paun prepoznao Maria Štimca kao osobu koja je izvršila provalu predmetne večeri u njegovu kuću te je naveo da je u potpunosti siguran da je to on. Kada je navedeni svjedok na raspravi upitan da li je potpuno siguran, naveo je da nije 100% siguran da li je ta osoba koju je prepoznao ujedno i osoba koju je vidio da trči iz njegove kuće i tada je sud stekao dojam da se svjedok preplašio tako postavljenog pitanja u prisutnosti I. i II. okrivljenih.

Dakle, da je I. okrivljeni Mario Štimac počinio predmetno kazneno djelo iz točke 2 optužnice proizlazi iz naprijed navedenih dokaza i to osobito iz iskaza svjedoka Tomislava Lukinić Paun čiji iskaz sud u cijelosti prihvća jer je isti okolnostan, vjerodostojan, a iz kojeg jasno i nedvojbeno proizlazi da je predmetne večeri vidio upravo Maria Štimac kako izlazi iz njegove kuće, a kojeg je i prepoznao kao počinitelja predmetnog kaznenog djela iz točke 2 optužnice, navodeći da je sasvim siguran da je to bio on. Također, i njegova žena Darija Lukinić Paun navela je da kada su došli kući, vidjela je dvije muške osobe kako se udaljavaju iz smjera njene kuće, pa je evidentno da su u ponašanju I. okrivljenog stečeni subjektivni i objektivni elementi bića predmetnog kaznenog djela iz točke 2 optužnice, pa sud nalazi da je isti postupao u izravnoj namjeri počinjenja djela, tj. sa željom i htjenjem počinjenja istog.

Zbog svega navedenog, I. okrivljeni je proglašen krivim za kazneno djelo iz točke 2 optužnice i kažnjen po zakonu, a razmišljajući o vrsti i visini sankcije sud je kao olakotno cijenio činjenicu i to vremenski protek od počinjenja djela nakon čega isti više nije evidentiran kao počinitelj kaznenog djela, kao i činjenicu da je isti sada oženjen, zaposlio se, te živi i radi u Njemačkoj i ima malo djeteta.

Valja istaći da je okrivljeni prije rasprave koja je bila određena za dan 3. veljače 2016., dostavio sudu podneske (list 237-245 spisa) u kojima obavještava sud da je zbog teške materijalne situacije bio prisiljen otići raditi u Njemačku gdje živi sa ženom i njihovom kćerkom starom 3 mjeseca te da nije u mogućnosti pristupiti na raspravu 3. veljače 2016. jer bi mogao dobiti otkaz na poslu pa stoga moli za razumijevanje cjelokupne njegove navedene materijalne i obiteljske situacije. Ujedno je u prilogu tog dopisa dostavio podatke o zaposlenosti i visini plaće te Izvadak iz matice vjenčanih i rođenih za dijete Miu, rođenu 2.

studenog 2015. Isto tako, dostavio je i podnesak kojim izjavljuje da je suglasan da se rasprava dana 3. veljače 2016. provede u njegovoj odsutnosti (list 245 spisa). Sve to nakon što policija nije mogla pronaći I. okrivljenog na adresi prebivališta u Lukinić Brdu 94, no izvijestili su majku I. okrivljenog koja je potom izvijestila sud da joj sin radi u Njemačkoj gdje živi sa ženom i malim djetetom, o čemu je sud sačinio službenu zabilješku na listu 236 otraga spisa.

Stoga imajući u vidu sve okolnosti koje utječu na vrstu i visinu kazne, pa tako stupanj krivnje I okrivljenika, društvenu opasnost djela iz točke 2 optužnice, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, osobne prilike I. okrivljenika, kao i stupanj krivnje kod I okrivljenika koji je maksimalan, jer je postupao sa izravnom namjerom, svjestan protupravnosti svoga ponašanja i ubrojiv. Stoga je sud I. okrivljenog Maria Štimac u odnosu na kazneno djelo iz točke 2 optužnice, a temeljem čl. 217. st. 1. Kaznenog zakona (KZ/97), osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 godine, te mu je na temelju čl. 67. Kaznenog zakona (KZ/97) izrečena uvjetna osuda na način da se navedena kazna zatvora od 1 godine neće izvršiti ukoliko I. okrivljeni u roku od 4 godine ne počini novo kazneno djelo.

Sve to obzirom da sud nalazi da je navedena sankcija primjerena u odnosu na I okrivljenog i da će u potpunosti ispuniti svrhu kažnjavanja u smislu specijalne i generalne prevencije. Osobito iz razloga što se kod okrivljenog sada radi o osobi koji je u stalnom radnom odnosu u Njemačkoj, gdje ima plaću od 1.462,00 EUR mjesečno i gdje živi sa ženom i djetetom rođenim 2. studenog 2015., dakle starim samo nekoliko mjeseci, pa stoga sud smatra da bi u ovom trenutku izricanje bezuvjetne kazne zatvora imalo izrazito negativne posljedice za I. okrivljenog i njegov budući život i rad, kao i za njegovu obitelj, osobito s obzirom što je sada u radnom odnosu i mora voditi brigu za svoju obitelj, tj. ženu i dijete.

Dakle, po mišljenju suda istome treba pružiti priliku u ovoj fazi života i ne izricati mu sankcije temeljem kojih bi njegova materijalna i obiteljska situacija bila dovedena u pitanje, odnosno znatno ugrožena.

Sud je temeljem čl. 82. Kaznenog zakona u svezi s čl. 4. st. 1. i čl. 5. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom utvrdio se da novčani iznos od 1.000,00 kn predstavlja imovinsku korist koju je I. okrivljeni Mario Štimac ostvario počinjenjem kaznenog djela, te je utvrđeno da je novčani iznos od 1.000,00 kn imovina Republike Hrvatske. Ujedno je naloženo I. okrivljenom Mariu Štimac da Republici Hrvatskoj isplati novčani iznos od 1.000,00 kn u korist državnog proračuna Republike Hrvatske u roku od 90 dana od pravomoćnosti ove presude, pod prijetnjom ovrhe. Sve to s obzirom što oštećena nije zatražila imovinsko-pravni zahtjev.

Sud je temeljem čl. 148. st. 1. u svezi s čl. 145. stavak 2. točka 6. Zakona o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 91/11 – Odluka Ustavnog suda 56/13 i 143/12 i 145/13, dalje u tekstu: ZKP/08), odlučio da je I. okrivljeni Mario Štimac dužan nadoknaditi troškove ovog kaznenog postupka u paušalnom iznosu od 500,00 kn u roku od 90 dana od pravomoćnosti ove presude, jer je svojim postupanjem tj. činjenjem predmetnog kaznenog djela iz toč. 2 optužnice uzrokovao vođenje ovog kaznenog postupka, a isto tako temeljem odredbe čl. 148. st. 1. ZKP/08 proizlazi da kada sud okrivljenika proglasi krivim u presudi će mu naložiti da podmiri troškove postupka.

Sud je temeljem čl. 149. st. 1. Zakona o kaznenom postupku (ZKP/08) odlučio da troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. t. 1-5 ZKP/08 nastali u odnosu na kazneno djelo iz toč. 1 optužnice padaju na teret državnog proračuna.

Temeljem čl. 158. st. 1-3 Zakona o kaznenom postupku (ZKP/08) oštećena Kristina Križek je sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućena u parnicu.

Zbog navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Velikoj Gorici 5. veljače 2016.

ZAPISNIČAR

SUDAC

Biljana Friščić, v.r.

Dubravka Pavišić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 4 istovjetna primjerka putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Za točnost otpravka - ovlaštteni službenik
Milica Klemen

